

Bár néha, néha mégis háborogtál,
vad hullámot vert iszonyú erőd:
a századok, hej, méddig tétlen álltak
hullám-verdeste partjaid előtt.

Öreg folyóm, te hűséges szerelmem,
sorsod mérem — már nem vagyok magam,
a tervek útján, nézd, hogyan sietnek
hozzád a földek láztól szomjasan.

Csatornák öblös testében csobogsz majd,
— ereinkben is ifjú vér érez —
Életet viszel s hullámaid zúgják:
hogyan győz az ember: sztálini kor ez!

VINCZE ANDRÁS

A kútgém

Két halom aljában áll egy öreg kútgém,
nincs ostroma, kútja, meghalni is túl vén.
Úgy görbülni az estbe, oly magános daccal,
mintha örök végzet kötné a homokkal.

Körüle az élet az ökörcsordákat
elhajtotta messze, újat már nem várhat.
Kútját betemették, keke kerülgeti —
göröcsös, vén törzse az eget fenyegeti.

Fent a dombon búza, lent is, túl is, — érik,
óriás tengerén áll a gém derékig.
Ha rászáll a varjú, a Sóstóig láthat
mindenütt csak búzát, sehol semmi házat.

Van is mit csudálni, mit végez az ember,
maholnap előnti a várost a tenger,
búzában állnak majd fehérfalú házak
s durranásig telnek az odvas magtárak.

Hej, van mit csudálni, nem úgy volt ez tegnap.
Hetvenkét tábláján a cselédség izzadt,
papi föld ez, zsírját kilenc pap megette
s nyikorgott a kútgém a gulyának este.

Rongyos subájában botra támaszkodva
hosszan bámult el a fényes templomgombra
a pástor naphosszat, nem is volt ő ember —
Ki gondolta volna, visszafizet egyszer.

Meghagyták a gémet, legyen tilalomfa,
ha ránéz valaki, eszébe jut sorsa,
és a közös földön nem felejtik: tegnap
e roppant nagy tengert felélte kilenc pap.